

KINH ĐẠI THỪA BẢN SINH TÂM ĐỊA QUÁN

QUYỂN 4

Phẩm 3: YẾM XẢ

Bấy giờ, Trưởng giả Trí Quang nhờ uy thần của Phật, liền từ tòa đứng dậy đánh lễ chân Phật, cung kính chấp tay bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, con nay theo Phật, nghe được diệu pháp Báo ân rất sâu ấy, trong lòng hớn hở, cho rằng được sự chưa từng có bao giờ, như người đang đói khát gặp được món ăn cam lộ. Con nay mong muốn đền trả bốn ân, cúng dường Phật, Pháp, Tăng, xuất gia tu đạo, thường siêng tinh tấn mong chứng Bồ-đề!

Phật đại từ bi, trong một thời tại thành Tỳ-xá-ly vì ông Vô Cấu Xưng nói pháp rất sâu rằng:

“Ông Vô Cấu Xưng, lấy tâm thanh tịnh làm gốc thiện nghiệp, lấy tâm bất thiện làm gốc ác nghiệp; tâm thanh tịnh thì thế giới thanh tịnh, tâm tạp uế, thế giới tạp uế; trong Phật pháp của Ta lấy tâm làm chủ. Tất cả các pháp đều do tâm. Nay ông là người tại gia có phước đức lớn, mọi thứ châu báu chuỗi ngọc không gì là không đầy đủ; họ hàng trai, gái yên ổn an lạc, lại thành tựu chánh kiến, không hủy báng Tam bảo, biết đem tâm hiếu dưỡng cung kính tôn thân, khởi tâm đại từ bi cấp cho kẻ cô độc và cho đến các loại sâu, kiến... cũng không làm hại. Ông lấy nhẫn nhục làm áo mặc, từ bi làm nhà ở, tôn kính bậc có đức, tâm không kiêu mạn; thương xót tất cả chúng sinh như con đỏ; không tham tài lợi, thường tu thiện xả, cúng dường Tam bảo, tâm không biết đủ, vì pháp bỏ mình vẫn không lẫn tiếc. Người tại gia như thế tuy không xuất gia nhưng đã đầy đủ vô lượng, vô biên công đức. Đời sau ông sẽ đầy đủ muôn hạnh, vượt trên ba cõi chứng Đại Bồ-đề. Sự tu tập của ông đúng là chân Sa-môn, cũng là Bà-la-môn, là chân Tỳ-kheo, là chân xuất gia. Người như thế nên gọi là tại gia-xuất gia.”

Hoặc có một thời, Đức Thế Tôn ở nơi tinh xá trong vườn Trúc Ca-lan-đà, vì đám lục quần Tỳ-kheo tánh tình xấu ác, nói pháp nhằm khuyên dạy họ:

“Các ông Tỳ-kheo, các ông hãy nghe cho kỹ! Nghe cho kỹ! Vào bể Phật pháp “Tín” là căn bản, qua sông sinh tử “Giới” là thuyền bè. Nếu người xuất gia không giữ giới cấm, tham đắm mọi thứ dục lạc ở đời, hủy hoại giới quý báu của Phật, hoặc mất chánh kiến lạc vào rừng tà kiến, dẫn theo vô lượng người rơi xuống hố sâu lớn. Tỳ-kheo như thế không gọi là người xuất gia, chẳng phải Sa-môn, chẳng phải Bà-la-môn, hình tướng giống Sa-môn, nhưng tâm thường tại gia, Sa-môn như thế không có hạnh viễn ly. Hạnh viễn ly có hai thứ: Một là thân viễn ly. Hai là tâm viễn ly. Thân viễn ly, như người xuất gia thân ở nơi thanh vắng, không bị nhiễm cảnh dục là “thân viễn ly”. Nếu như người xuất gia tu tâm thanh tịnh không bị nhiễm cảnh dục gọi là “tâm viễn ly”. Thân tuy xa lìa thế tục, nhưng tâm vẫn còn tham cảnh dục, người như thế không gọi là viễn ly. Như các tịnh tín nam và tịnh tín nữ, thân tuy ở nơi làng xóm mà phát tâm vô thượng, dùng tâm đại từ bi đem lại lợi ích cho tất cả chúng sinh, tu hành như thế là chân viễn

ly”.

Lúc đó, lục quần Tỳ-kheo tánh khí xấu ác nghe pháp âm ấy liền đạt được pháp nhãn Nhu thuận. Nay chúng con tuy tin lời Phật nói, nhưng đều còn có tâm hoài nghi, ý chưa quyết định. Lành thay Thế Tôn! Ngài hay cắt đứt mọi sự nghi ngờ của thế gian! Ngài là bậc ở nơi tất cả các pháp luôn được tự tại! Ngài là bậc có lời nói chân thực, lời nói duy nhất không hai! Ngài là bậc biết đạo, là bậc mở đạo! Vậy, kính xin Như Lai vì chúng con cùng tất cả chúng sinh đời mai sau, bỏ phương tiện, giảng nói pháp chân thực, làm cho chúng con dứt hẳn được sự ngờ vực, nghi hoặc, vào được Phật đạo.

Nay trong hội này có hai hàng Bồ-tát: một là Bồ-tát xuất gia; hai là Bồ-tát tại gia. Hai hàng Bồ-tát ấy đều khéo đem lại sự lợi lạc cho tất cả chúng sinh, không hề dừng nghỉ. Như con suy nghĩ: Bồ-tát xuất gia không bằng người tại gia tu hạnh Bồ-tát. Vì sao thế? Xưa có Kim luân Thánh vương phát tâm cầu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, chán ngán sự vô thường, khổ, không của thế gian, bỏ ngôi Luân vương như nhổ bỏ nước mũi, nước bọt, dốc theo nẻo xuất gia thanh tịnh đi vào trong đạo Phật. Khi ấy, tám vạn bốn ngàn phu nhân, thế nữ nơi hậu cung thấy vua xuất gia đều mang lòng luyến mộ tâm ý xốn xang sâu não quá thể, khởi ra sự đau khổ trong tình ái biệt ly, như bị nổi khổ nơi địa ngục. Kim luân Thánh vương từ lúc bắt đầu nhận ngôi vua đã cảm mến được các bảo nữ cùng ngàn vương tử và các đại thần quyến thuộc, nay nhà vua bỏ ngôi báu đi xuất gia, họ cùng đau lòng giữa tình ly biệt, tiếng gào khóc của họ vang dậy bốn thiên hạ. Những người quyến thuộc ấy đều nói: “Vua chúng tôi phước trí vô lượng vô biên, làm sao mà nỡ bỏ chúng tôi đi xuất gia! Thương thay! Khổ thay! Thế giới rộng không! Từ nay trở đi chúng tôi không còn nơi nương cậy!”

Nếu có các thiện nam, thiện nữ nào với lòng tin thanh tịnh, quy y Phật, Pháp, Tăng, phát tâm Bồ-đề, lìa bỏ cha mẹ xuất gia nhập đạo, thì cha mẹ thương xót, ân niệm tình thâm, sự buồn khổ trong ly biệt thật cảm động cả trời đất. Như cá ở chỗ vũng nước cạn phải lăn lóc trên mặt đất, thời nổi khổ về ái biệt ly cũng thế và như tâm nơi đám họ hàng Kim luân vương kia không khác. Bồ-tát xuất gia đem đến lợi ích cho chúng sinh, sao lại làm nhiều hại cha mẹ, vợ con khiến nhiều người chịu khổ não quá như vậy? Do nhân duyên ấy, Bồ-tát xuất gia không có từ bi, không đem lại lợi ích cho chúng sinh, thế nên không bằng Bồ-tát tại gia đủ tâm đại từ bi, thương xót chúng sinh làm lợi ích tất cả!

Lúc đó, Đức Phật bảo Trưởng giả Trí Quang:

–Quý hóa thay! Quý hóa thay! Ông có tâm đại từ bi khuyến thỉnh Như Lai nói về sự hơn kém của hai hàng Bồ-tát xuất gia và tại gia. Nay ông hỏi và cho rằng Bồ-tát xuất gia không bằng tại gia, nghĩa ấy không phải. Sở dĩ thế là sao? Bồ-tát xuất gia hơn tại gia vô lượng vô biên không thể lấy gì sánh ví được. Sao vậy? Vì Bồ-tát xuất gia dùng năng lực trí tuệ chân chánh quán sát hàng tại gia một cách tỉ mỉ vẫn thấy có nhiều lỗi lầm; đó là tất cả nhà cửa ở thế gian, trong đó tích góp nhiều vật báu mà vẫn chưa biết là đầy đủ, cũng như biển cả dung nhận tất cả nước các con sông lớn, nhỏ nhưng cũng chưa từng cho là đầy đủ. Nay thiện nam, phía Nam Hương sơn, phía Bắc Tuyết sơn có ao A-nậu, bốn Đại Long vương đều ở trong ấy và mỗi vị ở một góc: Long vương ở góc Đông nam là Bạch Tượng Đầu, Long vương ở góc Tây nam là Thủy Ngưu Đầu, Long vương ở góc Tây bắc là Sư Tử Đầu, Long vương ở góc Đông bắc là Đại Mã Đầu. Nước từ bốn góc ấy chảy ra bốn sông lớn:

Sông Căng-già, nước sông này chảy đến chỗ nào thì loài voi trắng theo đó sinh sản.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sông Tín-độ, nước sông này chảy đến chỗ nào thì loài trâu theo đó sinh sôi.

Sông Bạc-sô, nước sông này chảy đến chỗ nào thì loài sư tử theo đó xuất hiện.

Sông Tư-đà, nước sông này chảy đến chỗ nào thì loài ngựa lớn theo đó mà sinh ra.

Những con sông lớn ấy, trong mỗi con sông lại có năm trăm dòng sông vừa vừa, trong mỗi con sông vừa vừa lại có vô lượng sông nhỏ. Tất cả nước trong các con sông lớn, vừa vừa và nhỏ ấy đều chảy vào biển cả, song, biển cả kia vẫn chưa từng cho là đầy đủ. Chúng sinh trong thế gian với mọi thứ hiện có về nơi ở, nhà cửa cũng như thế. Họ gom góp được các thứ ngọc báu ở bốn phương đem lại đều để vào trong nhà ấy, song họ chưa từng cho là đầy đủ. Cầu nhiều, tích góp nhiều thì tạo ra nhiều tội lỗi; vô thường vụt đến, phải vứt bỏ nhà cũ ra đi, khi ấy chủ nhà tùy nghiệp mà chịu báo, trải qua vô lượng kiếp hoàn toàn không có chỗ nào để quay về cả!

Này thiện nam, đây nói về “nhà” tức là nói về cái thân năm Uẩn, mà chủ căn nhà ấy là Bản thức của ông. Người có trí tuệ ai lại ưa căn nhà “hữu vi” ấy; mà chỉ thích cung điện báu Bồ-đề an lạc xa lìa hẳn mọi thứ lão, bệnh, tử, ưu bi khổ não thôi! Nếu những Thiện nam... có căn khí linh lợi, lòng tin thanh tịnh sâu dày, muốn độ cha mẹ, vợ con, họ hàng để họ vào được ngôi nhà “Vô vi cam lộ” thì nên quy Tam bảo, xuất gia học đạo!

Bấy giờ, Đức Như Lai nói lại ý nghĩa trên bằng lời kệ sau đây:

*Bồ-tát xuất gia hơn tại gia
Tinh toán, thí dụ không sánh kịp.
Tại gia bức bách như lao ngục
Muốn cầu giải thoát rất là khó,
Xuất gia thư thái như hư không
Tự tại, vô vi khởi ràng buộc.
Xét kỹ tại gia nhiều lỗi lầm
Tạo tác tội lỗi không bờ bến
Mưu sống, cầu nhiều thường chẳng đủ
Cũng như biển cả khó đầy được.
Long vương ở trong ao A-nậu
Bốn góc chảy ra bốn bể lớn
Bao nhiêu nước sông lớn, vừa, nhỏ
Ngày đêm tuôn chảy không hề ngừng
Song, biển cả kia chưa từng đủ
Tham cầu nhà cửa cũng như thế!
Tại gia khởi nhiều các nghiệp ác
Chưa từng sám, tẩy cho trừ diệt.
Không biết ái niệm nguy ngập thân
Không rõ mạng căn như sương sớm.
Sứ giả Diêm-ma cùng giục thúc
Vợ con, nhà cửa sao theo được
U minh tăm tối trong đêm dài
Riêng đến cửa chết tùy nghiệp chịu.
Chư Phật xuất hiện khởi lòng thương
Muốn cho chúng sinh nhàm trần tục.
Ông nay đã nhận thân khó được
Nên siêng tinh tấn chớ phóng dật!*

*Nhà cửa tại gia rất đáng chán
Nhà báu “Không tịch” khó nghĩ bàn
Rời hẳn bệnh khổ và ưu não
Những bậc có trí quán sát kỹ!
Thiện nam, tín nữ ở đời sau
Muốn độ cha mẹ và quyến thuộc
Để vào thành “Cam lộ vô vi”
Mong cầu xuất gia tu diệu đạo
Tu hành dần dần thành Chánh giác
Sẽ chuyển Vô thượng đại Pháp luân.*

Lại nữa thiện nam tử, Bồ-tát xuất gia xem nhà cửa nơi thế gian cũng như đá lửa càng sinh lo, chán. Sao vậy? Ví như chút lửa có thể đốt cháy tất cả cỏ cây..., nhà cửa nơi thế gian cũng như thế. Tâm tham muốn tìm cầu, giông ruổi khắp bốn phương, nếu có được những gì thì sự thọ dụng vẫn không đủ; trong tất cả thời gian theo đuổi tìm kiếm đều không hề biết chán và nếu không được gì thì tâm sinh sầu não, ngày đêm càng truy cầu thêm. Thế nên tất cả nhà cửa nơi thế gian hay sinh ra vô lượng lửa phiền não, vì khởi tâm tham, thường không biết đủ. Cửa báu ở thế gian cũng như cỏ cây, còn tâm tham dục thì như nhà cửa thế gian. Do nhân duyên ấy, tất cả chư Phật thường nói: “Ba cõi là nhà lửa”. Thiện nam tử, Bồ-tát xuất gia nên luôn quán tưởng như thế, chán lìa thế gian mới là “xuất gia chân chánh”.

Khi ấy, Đức Như Lai lại nói nghĩa trên bằng lời kệ sau đây:

*Bồ-tát xuất gia xem nhà đời
Cũng như chút lửa của thế gian
Tất cả cỏ cây dần cháy hết
Nhà đời, nên biết cũng như thế.
Chúng sinh có nhiều những cửa báu
Lại còn tìm cầu, thường không đủ
Cầu không được khổ thường tại tâm
Lửa lão, bệnh, tử không lúc dứt.
Do nhân duyên ấy các Thế Tôn
Nói rằng “Ba cõi là nhà lửa”
Nếu muốn vượt qua khổ ba cõi,
Nên tu Phạm hạnh làm Sa-môn
Tam-muội thân thông được hiện tiền
Tự lợi lợi tha đều viên mãn.*

Lại nữa thiện nam, ưa muốn xuất gia thì nên quán nhà cửa, như trong hang đá núi sâu có kho báu lớn. Ví như ông Trưởng giả chỉ có một con, nhà ông rất giàu, của báu vô lượng, tôi trai tố gái, người hầu, voi, ngựa vô số. Trong thời sau này người cha chợt bị bệnh nặng, thầy hay thuốc tốt không sao cứu chữa được, ông Trưởng giả tự biết mình không bao lâu nữa sẽ chết, liền gọi con lại bảo:

–Phàm tất cả của báu hiện có của ta, ta giao phó hết cho con, con cố gắng giữ gìn đừng để mất mát!

Người cha dặn dò trao gửi rồi liền mất. Sau đó, con ông Trưởng giả không thuận mạng cha, tha hồ phóng túng, đua đòi, gia nghiệp hao tổn, của cải tan mất, tôi tớ lại lần trốn không còn nương tựa nữa. Khi ấy, tâm bà mẹ già mang sự lo buồn, sầu não bị bệnh

nặng rồi mất. Người con ấy bị nghèo cùng, không còn có chỗ nhờ cậy, liền vào nơi hang núi nhặt củi, hái quả bán đi mua cháo cơm tự sống qua ngày. Một ngày kia, gặp mưa tuyết, người con ấy tạm thời vào trong hang đá nghỉ ngơi. Trong hang ấy là chỗ Quốc vương xưa cất giấu đồ thất bảo, không ai biết cả, nay đã trải qua hàng trăm ngàn năm, nơi đây vắng bật bóng người lui tới.

Bấy giờ, người nghèo kia do nhân duyên đưa đẩy, tình cờ vào trong hang thấy rất nhiều vàng, tâm vui mừng quá cho rằng được sự chưa từng có bao giờ. Nhân đó, người ấy mới chia ra: Ngăn này phần vàng để dựng cất nhà cửa, ngăn này phần vàng là để cưới vợ, phần này thuê tô tở, phần này mua voi, ngựa, tùy tâm muốn gì đều được như ý. Đang khi trừ tính như thế, có bọn giặc vì chạy đuổi con hươu đến trước hang, thấy người nghèo ấy đem vàng phân phối ra từng phần, liền bỏ không đuổi hươu nữa, mà giết người lấy vàng. Phàm ngu si cũng giống như thế, quá ham sự vui sướng ở đời không thích lìa bỏ. Hang đá núi sâu như nhà cửa của đời, vàng ngọc chôn giấu cũng như thiện căn, sứ giả của Diêm-ma vương tức là bọn giặc. Theo nghiệp chịu báo bị đọa trong ba đường ác, không nghe thấy tên hiệu của cha mẹ, Tam bảo, lại làm mất cả căn lành. Do nhân duyên ấy, người đời cần nên chán rời, phát tâm Vô thượng Đại Bồ-đề, xuất gia tu đạo mong thành tựu bậc Diệu giác.

Khi ấy, Đức Như Lai nói lại nghĩa trên bằng lời kệ:

*Ưu thích tại gia, các Bồ-tát
Xem xét nhà cửa như kho quý.
Ví như Trưởng giả có một con
Nhà ông rất giàu nhiều của báu
Tôi tớ người hầu cùng xe ngựa
Tất cả cần dùng đều sung túc.
Về sau Trưởng giả thân bị bệnh
Thầy giỏi khắp đời đều bó tay
Sắp mất, kêu gọi người thân tộc
Giao phó gia tài cho người con
Dạy răn con giữ tâm hiếu dưỡng
Siêng việc hưởng tự đừng đoạn tuyệt.
Khi ấy người con trái mạng cha
Thả lỏng ngu si, phóng dật nhiều
Mẹ già lo buồn thân đau yếu
Lại nhân con hư liền chết mất.
Quyến thuộc xa lìa không chỗ nương
Nhặt củi đổi cháo làm thường dụng
Đến núi sâu kia gặp gió tuyết
Vào trong hang đá tạm nghỉ ngơi.
Trong hang xưa giấu của quý báu
Đã trải lâu xa không người biết
Kẻ ấy gặp được kho vàng thực
Sinh lòng hớn hở chưa từng có.
Tức thời phân phối số vàng kia
Tùy ý muốn gì đều dùng nó:
Hoặc để dựng nhà, hoặc cưới vợ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tôi tớ, voi, ngựa và xe cộ.
So tính mai sau không bỏ được
Bọn giặc đuổi hươu chạy đến trước
Là oán gia kia khi hội ngộ
Liên giết người nghèo lấy vàng đi.
Chúng sinh ngu si cũng như thế
Hang đá cũng như nhà cửa đời
Chôn giấu vàng thật ví thiện căn
Quỷ sứ Diêm-ma như giặc cướp.
Do nhân duyên ấy, các Phật tử
Sớm nên xuất gia tu thiện phẩm
Quán xem thân mạng như bọt nổi
Siêng tu Giới, Nhãn Ba-la-mật.
Sẽ tới cây Bồ-đề thất bảo
Trên tòa Kim cang chứng Như như
Thường trụ bất diệt khó nghĩ bàn
Chuyển xe chánh pháp độ quần sinh.*

Lại nữa thiện nam, tất cả nhà cửa hiện có của thế gian, cũng như món ăn uống ngon ngọt mà bị lẫn lộn thuốc độc. Ví như ông Trưởng giả chỉ có một người con, căn khí linh lợi, thông minh, trí tuệ, thấu suốt được Quán môn bí mật Ca-lâu-la, biết dùng phương tiện khéo léo để phân biệt những thứ thuốc độc, vì thế cha mẹ thương yêu, nhớ mến không gì sánh ví được. Bấy giờ, con ông Trưởng giả vì có việc cần nên đi ra ngoài chợ chưa kịp trở về, ở nhà cha mẹ cùng thân tộc có việc vui mừng, bày đặt yến tiệc, sắm sửa đầy đủ các món ăn uống ngon quý. Nhưng, lúc đó có kẻ thù oán nào ngấm ngầm đem thuốc độc bỏ vào trong thức ăn uống, không một ai hay biết. Khi ấy cha mẹ cũng không biết là trong món ăn có thuốc độc lẫn lộn, vậy là cả nhà lớn, bé đều ăn phải món ăn lẫn thuốc độc đó. Sau người con về tới, cha mẹ vui mừng đưa cho con những món ăn uống còn để phần. Con ông Trưởng giả khi chưa dùng đến các món ăn uống ấy, liền niệm Quán môn Ca-lâu-la bí mật, biết ngay là trong món ăn có lẫn thuốc độc. Người con tuy biết sự việc, nhưng không dám nói rõ là cha mẹ đã ăn lầm phải thuốc độc. Sở dĩ thế là sao? Vì nếu cha mẹ biết mình đã ăn phải thuốc độc thì càng thêm phiền muộn, não loạn, độc khí chóng phát, càng làm cho người ta chóng chết. Người con mới đặt ra phương tiện thưa cha mẹ:

–Con sở dĩ chưa dùng món ăn uống này vì con phải đi ra chợ một chút, khi về con sẽ ăn. Sao vậy? Vừa rồi con có mua được một viên ngọc báu vô giá, con bỏ trong két quên chưa khóa.

Cha mẹ nghe con nói đến thứ ngọc báu thì sinh tâm hoan hỷ, mặc cho con đi. Người con bèn chạy vội đến nhà thầy thuốc giỏi, cầu thuốc hay là thuốc A-già-đà giải độc. Được thuốc ấy rồi, người con chạy vội về nhà, lấy sữa, tô và đường phèn, ba vị sắc chung rồi hòa với thuốc A-già-đà. Làm thuốc xong, người con mới thưa cha mẹ:

–Kính xin cha, mẹ uống nước cam lộ này, đây là thuốc A-già-đà ở núi Tuyết. Sở dĩ thế là sao? Lúc nãy cha mẹ ăn lầm phải thuốc độc trộn trong thức ăn, con tạm ra ngoài một chút, bản ý của con chỉ vì cha mẹ cùng mọi người dốc tìm được thuốc hay bất tử này mà thôi.

Khi ấy tâm cha mẹ và mọi người rất vui mừng, cho như là được sự chữa từng có,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

liền uống ngay thuốc ấy, nên hết các độc khí, không bị chết và thân mạng được sống lâu.

Bồ-tát xuất gia cũng thế, cha mẹ quá khứ bị chìm đắm trong sinh tử, cha mẹ hiện tại không thoát ly được, thì nẻo sinh tử trong mai sau khó dứt hết và phiền não hiện tại cũng khó dẹp trừ. Do nhân duyên ấy, vì muốn độ cha mẹ và các chúng sinh nên đã mạnh mẽ phát tâm đồng thể đại từ bi cầu Đại Bồ-đề xuất gia nhập đạo. Nay thiện nam, thế gọi là nhà cửa nơi thế gian như thuốc độc lẫn trộn trong món ăn ngon tốt.

Khi ấy, Đức Như Lai nói lại ý nghĩa trên bằng lời kệ:

*Nhà cửa sở hữu của thế gian
Nói là thuốc độc lẫn mỹ thực.
Ví như Trưởng giả có một con
Thông minh, lợi trí lại nhiều tài
Giỏi môn bí mật Ca-lâu-la
Có phương tiện khéo biết thuốc độc.
Con có sự duyên ra ngoài chợ
Tạm thời buôn bán chưa về nhà
Cha mẹ yên vui hợp thân thuộc
Cỗ quý trăm mùi đều đầy đủ.
Có một kẻ ác mang thuốc độc
Ngâm đến, bỏ vào món ăn uống
Người con khi ấy không ở nhà
Cha mẹ vì con ltu một phần.
Cả nhà ăn lầm thuốc tạp độc
Con niệm quán môn biết có độc
Liền chạy vội đến chỗ thầy thuốc
Cầu được thuốc Già-đà bất tử.
Ba vị hòa sắc, thuốc thành rồi
Liền thừa thân thuộc uống nhanh nhanh
Uống thuốc như thế như cam lộ
Khỏi mọi tạp độc đều an lạc.
Tất cả Thiện nam có lòng tin
Xuất gia tu đạo cũng như thế
Vì cứu cha mẹ và chúng sinh
Uống phải thuốc độc của phiền não
Tâm cuồng điên đảo tạo các tội
Chìm mãi trong bể khổ sinh tử.
Cắt ái, từ thân vào đạo Phật
Được gần Điều Ngự Đại Y vương
Tu về vô lậu A-già-đà
Sinh lại nhà cha mẹ ba cõi
Khiến uống thuốc pháp dứt ba chương
Sẽ chứng quả Vô thượng Bồ-đề!
Mãi đời vị lai thường chẳng diệt
Làm chỗ quy y độ chúng sinh
Rốt ráo ở nơi Đại Niết-bàn*

Và, *Phật Bồ-đề trí tròn sáng.*

Lại nữa thiện nam, Bồ-tát xuất gia thường quán tất cả nhà cửa của thế gian cũng như gió lớn không hề dừng. Sao vậy? Thiện nam, tâm ý của hàng tại gia thường khởi vọng tưởng chấp trước ngoại cảnh, không thể thông tỏ được sự thực, mãi say đắm trong nẻo vô minh tối tăm, mọi sự tiếp xúc với cảnh luôn bị điên đảo không hề an trụ được. Ác giác dễ khởi, thiện tâm khó sinh. Do vọng tưởng duyên khởi ra các phiền não; nhân các phiền não tạo ra nghiệp thiện, ác; và y vào các nghiệp thiện, ác ấy mà thọ nhận lấy quả báo trong năm đường, cứ như thế, như thế, sinh tử không dứt. Chỉ có đạt được chánh kiến, tâm không điên đảo, tạo mọi nghiệp thiện, làm nhân cho ba thiện căn và lấy “tín”... tăng trưởng cho hạt giống vô lậu của các pháp ấy, phát khởi thần thông Vô lậu tam-muội, thần thông như thế, như thế là chứng Thánh quả tương tục. Nếu dẹp được vọng tưởng, tu tập chánh quán thời tất cả phiền não sẽ được dứt sạch hẳn.

Bấy giờ, Trưởng giả Trí Quang bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, tu tập chánh quán có vô lượng môn, vậy tu tập những quán môn nào mới dẹp được vọng tưởng?

Đức Thế Tôn bảo ông Trưởng giả:

–Này thiện nam, cần nên tu tập chánh quán Vô tướng. Quán Vô tướng là dẹp trừ được vọng tưởng. Song, chỉ quán thực tánh chứ không cần nhận thực về mười hiện tướng, vì thể của tất cả các pháp môn vốn không tịch, vượt mọi sự nhận thức lãnh hội thông thường thế gọi là Chánh quán. Nếu có Phật tử nào an trụ nơi chánh niệm, quán sát như thế, tu tập vô tướng Vô vi trong thời gian dài, gió dữ của vọng tưởng vắng bật, không còn dấy động nữa, thì Thánh trí xuất hiện ngay chứng đặc diệu lý, thành tựu viên mãn. Thiện nam, đó là Hiền thánh, đó là Bồ-tát, đó là Như Lai Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Do nhân duyên ấy, tất cả Bồ-tát vì muốn dẹp trừ vọng tưởng mãi mãi không dấy khởi lên nữa, vì muốn trả bốn ân, thành tựu được bốn đức, xuất gia tu học, ngừng tâm vọng tưởng, trải vô lượng kiếp thành tựu Phật đạo.

Khi ấy, Đức Như Lai nói lại ý nghĩa trên bằng lời kệ:

*Bồ-tát xuất gia quán tại gia
Cũng như gió dữ không hề dừng
Cũng như vọng chấp trăng trong nước
So tính phân biệt lấy làm thực.
Trong nước bản lai không bóng trăng
Nước tịnh là duyên thấy trăng thực.
Các pháp duyên sinh đều là giả
Phàm ngu vọng chấp cho là “ta”
Cái ấy theo “duyên”, “pháp” không thực
Vọng tưởng phân biệt chấp là có.
Nếu hay dứt trừ được hai chấp
Sẽ chứng Vô thượng Đại Bồ-đề.
Vọng tưởng tình phàm như hắc phong
Thối rùng sinh tử niệm niệm khởi
Bốn quý điên đảo thường theo đuổi
Khiến tạo năm thứ nhân Vô gián.
Ba căn bất thiện hiện ràng buộc
Sinh tử luân hồi luôn nối nhau*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nếu người nghe kinh, tin, hiểu sâu
Chánh kiến hay trừ tâm điên đảo
Hạt giống Bồ-đề niệm niệm sinh
Đại trí thân thông Tam-muội khởi.
Nếu tu tập được quán thâm diệu
Hoặc, nghiệp, quả khổ đâu khởi được?
Chỉ quán thực tướng chân tánh như
Năng, sở đều mất, bỏ mọi kiến.
Tánh tướng nam, nữ bản lai không
Vọng chấp theo duyên sinh hai hướng.
Như Lai dứt hẳn nhân vọng tưởng
Chân tánh vốn không tướng nam, nữ.
Diệu quả Bồ-đề chứng đều đồng
Phàm phu vọng chấp sinh tướng khác.
Ba mươi hai tướng vốn phi tướng
Liễu tướng, phi tướng là thực tướng.
Nếu người xuất gia tu Phạm hạnh
Nhiếp tâm tịch tĩnh chốn không nhà
Đó là Bồ-tát tâm chân tịnh
Không lâu sẽ chứng Bồ-đề quả.*

Lại nữa thiện nam, Bồ-tát xuất gia ngày đêm thường quán nhà cửa của thế gian tất cả là chỗ sinh ra phiền não. Sao vậy? Như có một người xây dựng được tám ngôi nhà, đem các vật báu mà tự trang nghiêm cho những căn nhà ấy. Dựng nhà xong, người ấy nghĩ rằng: “Nay nhà cửa là vật sở hữu của ta, không lệ thuộc vào người khác, chỉ có nhà cửa của ta là tốt đẹp hơn hết, nhà cửa của người khác không thể sánh kịp”. Do chấp trước như thế, nên sinh ra phiền não; do phiền não từ chấp ngã, ngã sở làm căn bản, mà tám vạn bốn ngàn cửa trần lao cùng nhau đua khởi, chập chững cả trong nhà. Sở dĩ thế là sao? Phàm phu tại gia tham đắm sâu nặng về năm dục, vợ con, họ hàng, tôi trai, tớ gái, người hầu thấy đều gồm đủ; vì nhân duyên ấy, nên dấy ra bao sự khổ về sinh, lão, bệnh, tử, lo, buồn, sầu, não, oán ghét hợp hội, ân ái, biệt ly, nghèo cùng và mọi sự suy vi, cầu không được... Các khổ như thế như bóng theo hình, như vang ứng tiếng, đời đời nối tiếp nhau luôn không thể đoạn tuyệt. Các khổ như thế đều có nguyên nhân mà các thứ phiền não lớn, nhỏ là căn bản. Tất cả những của báu đều do sự tìm cầu mà được, nếu không có nhân trước thời không thể tìm kiếm và giả sử có tìm kiếm đi chăng nữa thì cũng không đạt được.

Này thiện nam, do vì nghĩa ấy, nên tất cả phiền não, tâm theo đuổi tìm kiếm là gốc, nếu diệt được tâm giống ruồi ấy đi thời vô lượng phiền não kia đều dứt hết. Song, nay thân này là chỗ nương tựa cho các khổ, những người có trí nên sinh tâm chán bỏ! Do đó, Đức Phật Ca-diếp đời quá khứ, vì các loài cầm thú mà nói bài kệ:

*Thân này là gốc khổ
Khổ khác là cành, lá
Nếu đoạn được gốc khổ
Các khổ đều trừ diệt.
Nghiệp xưa của các người
Tạo tội, tâm chẳng hối*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thọ thân tướng xấu xí
Chịu khổ não đủ loại.
Nếu khởi tâm ân trọng
Một niệm cầu sám hối
Như lửa đốt núi đằm
Các tội đều tiêu diệt.
Thân này khổ, bất tịnh
Vô ngã và vô thường
Các người đều phải nên
Thực tâm sinh chán, bỏ!*

Lúc đó, vô lượng cầm thú nghe bài kệ ấy rồi, trong nhất niệm, tâm chí thành sám hối, liền bỏ được nẻo xấu ác sinh lên cõi trời thứ tư trong Dục giới phụng sự vị Bồ-tát Nhất sinh bồ xứ, nghe pháp bất thoái cứu cánh Niết-bàn.

Này thiện nam, do nhân duyên ấy, nay thân khổ này cũng như nhà cửa, tất cả phiền não tức là chủ nhà. Thế nên, các Thiện nam có lòng tin thanh tịnh, phát tâm Bồ-đề, xuất gia nhập đạo, quyết được giải thoát tất cả mọi thứ khổ và đều sẽ thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Khi ấy, Đức Như Lai nói lại ý nghĩa trên bằng lời kệ:

*Bồ-tát xuất gia thường quán sát
Nhà cửa nơi sinh các phiền não.
Như có một người dựng nhà cửa
Trang hoàng bằng mọi thứ ngọc báu
Tự nghĩ tráng lệ không đâu bằng
Không thuộc người khác, chỉ riêng ta,
Thợ khéo sửa sang đẹp lạ lùng
Nhà cửa trên đời không đâu sánh
Phân biệt như thế sinh chấp trước
Lấy “ngã, ngã sở” làm căn bản
Tám vạn bốn ngàn các phiền não
Đầy khắp nhà cửa sinh tai họa,
Tất cả nam, nữ ở trên đời
Sáu thân quyến thuộc đều đầy đủ
Do nhân duyên ấy sinh mọi khổ
Tức là: sinh, lão và bệnh, tử.
Lo buồn, khổ não, thường theo đuổi
Như bóng theo hình không hề rời
Tạo nhân các khổ, tham dục sinh
Nếu dứt tham cầu, diệt hết khổ.
Thân này thường là gốc mọi khổ
Siêng tu yếm xả, hướng Bồ-đề
Thân tâm ba cõi như nhà cửa
Chủ nhà: phiền não ở tại trong
Các ông nên phát tâm Bồ-đề
Lìa bỏ phàm phu ra ba cõi.*

Lại nữa thiện nam, Bồ-tát xuất gia thường quán sát hàng tại gia cũng như trong

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

một nước lớn, có ông Trưởng giả gia sản giàu sang, của báu vô lượng, trong nhiều kiếp, nhân duyên cha con nối tiếp nhau không dứt và chuyên tu các hạnh lành, nên được tiếng khen đồn xa. Những của báu hiện có của ông Trưởng giả ấy được chia làm bốn phần: một phần của báu thường sinh lợi tức để làm tăng trưởng gia nghiệp, một phần của báu để cung cấp vào sự cần dùng đầy đủ hàng ngày, một phần của báu nhằm giúp đỡ những người cô độc để tu nhân tích đức, một phần của báu để cứu giúp thân thuộc và khách lui tới. Bốn phần như thế chưa từng có lúc nào ngừng dứt, cha con cứ nối tiếp nhau phát huy gia nghiệp ở đời. Nhưng về sau có một người con ngu si, tệ ác, quá tham mê năm thứ dục lạc, làm những việc phóng túng bừa bãi, trái lời dạy của cha mẹ và không y theo bốn sự nghiệp trên, mà nào dựng lên các nhà cửa, lầu quán bảy tầng hơn hẳn lối xây cất thông thường, trang hoàng bằng mọi thứ châu báu, đất lát lưu ly, cửa sổ bằng ngọc báu, ánh sáng lồng nhau; nào đầu rồng, hình cá thảy đều đủ cả, ngày đêm tiếng nhạc đập đều liên miên không dứt thụ hưởng năm dục lạc như cõi trời Đao-lợi nên bị quỷ thần hiềm ghét, người, trời tránh xa.

Một hôm, bỗng đứng nhà hàng xóm bốc lửa, lửa dữ bùng bùng, theo gió lan tràn, đốt cháy hết cả kho tàng và các lầu đài. Lúc đó, con ông Trưởng giả trông thấy lửa dữ như thế, khởi tâm giận bực, vội bắt vợ con, tôi trai, tớ gái và họ hàng vào cả trong ngôi nhà hai tầng, đóng kín cửa lầu gác lại; không ngờ do sự ngu si ấy, khiến bao người kia nhất thời đều chết cả.

Phàm phu tại gia cũng như thế. Người ngu ở đời ví như con ông Trưởng giả, còn chư Phật, Như Lai ví như ông Trưởng giả; không thuận theo lời Phật dạy, tạo các nghiệp ác, phải đọa vào ba đường dữ, chịu nhiều khổ não. Do nhân duyên ấy, Bồ-tát xuất gia thường xem hàng tại gia như con ông Trưởng giả không vâng lời cha mẹ, bị lửa đốt cháy, vợ con đều chết. Nay các thiện nam, nên sinh tâm chán, bỏ những sự an vui nơi thế gian, trời, người, dốc tu hạnh thanh tịnh sẽ chứng Bồ-đề.

Khi ấy, Đức Như Lai nói lại ý nghĩa trên bằng lời kệ:

*Bồ-tát xuất gia quán tại gia
Ví như Trưởng giả sinh con ngu
Nhà ông giàu có nhiều của báu
Nối tiếp lâu đời không thiếu chi.
Gia nghiệp đời trước truyền con cháu
Tất cả của cải chia bốn phần
Thường tu thẳng hạnh không lỗi ác
Tiếng khen lan khắp các quốc độ.
Vàng, bạc, ngọc báu số vô biên
Lợi tức xuất nhập khắp nước ngoài
Từ, Bi, Hỷ Xả tâm không chán
Cứu giúp cô bản thường chẳng dứt.
Rốt sau Trưởng giả sinh một con
Ngu si, bất hiếu, không trí tuệ
Tuổi tác đã già, gân sức suy
Gia tài trong, ngoài đều giao con.
Con trái mạng cha làm bừa bãi
Không nối bốn nghiệp nhà sa sút
Cất lầu bảy tầng bằng châu báu*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Dùng lưu ly biếc làm cửa sổ,
Đàn địch hát xướng luôn không dứt
Thường lấy bất thiện làm thầy tâm
Hưởng năm dục lạc như Thiên cung
Tất cả Long thần đều xa tránh.
Nhà bên bồng dưng hỏa tai dấy
Lửa dữ theo gió khó cấm được
Kho tàng, cửa báu và vợ con
Nhà cửa, tầng lầu đều cháy hết.
Tích ác, tai ương đến diệt thân
Vợ con, quyến thuộc đồng chết cả.
Tam thế chư Phật như Trưởng giả
Tất cả phàm phu là ngu tử
Không tu chánh đạo dấy tâm tà
Mạng chung đọa nơi các nẻo ác
Nhiều kiếp riêng chịu khổ đốt cháy
Lần lựa như thế không kỳ hết.
Phật tử tại gia, ông nên biết!
Không tham vui đời, siêng tu chứng
Chán đời, xuất gia tu Phạm hạnh
Núi rừng vắng lặng bỏ mọi duyên.
Vì trả bốn ân tu thắng đức
Làm ngôi Pháp vương trong ba cõi
Độ sinh đến hết thuở vị lai
Làm bạn không mời, thường thuyết pháp.
Ngăn hẳn dòng “ái” đến bờ kia
Trụ nơi thành Niết-bàn thanh tịnh.

Lại nữa thiện nam, Bồ-tát xuất gia quán tất cả nhà cửa của thế gian cũng như mộng lớn. Ví như ông Trưởng giả có một đồng nữ mới mười lăm tuổi, dung nhan đoan chánh, xinh đẹp lạ lùng. Một hôm, cha mẹ ở trên lầu ba tầng, đem con gái yêu của mình lên, cùng hưởng xem những sự vui thích. Đêm, mẹ con cùng ngủ chung trên một giường quý và đang yên giấc. Trong khi ngủ, đồng nữ chiêm bao thấy cha mẹ cho về nhà chồng; vợ chồng lấy nhau trải qua nhiều năm, sinh được một người con dung mạo tươi sáng, xinh xắn vô cùng lại có tướng thông minh trí tuệ. Hàng ngày nhờ ân nuôi nấng, dần dần đứa con ấy biết đi. Một hôm, trên lầu cao, không may nó trượt chân từ trên cao rơi xuống, rơi chưa đến đất, bỗng dưng có một con hổ đói đứng đỡ lấy ăn thịt. Đồng nữ thấy thế, kinh sợ quá, cất tiếng gào khóc, liền tỉnh mộng. Bấy giờ, cha mẹ hỏi con:

–Do nhân duyên gì, bỗng dưng con kinh sợ vậy?

Người con gái thẹn không chịu nói. Người mẹ ân cần hỏi gạn mãi, người con gái mới nói thầm với mẹ về việc chiêm bao như trên.

Này thiện nam, thế gian là nhà cửa sinh tử hữu vi, nên phải ở mãi trong luân hồi, nghĩa là chưa được ở vào phận vị chân giác mà thường phải ở trong nhà chiêm bao, sinh, lão, bệnh, tử nơi ba cõi, như đồng nữ kia trong chiêm bao, hư vọng phân biệt cũng thế. Quỷ sứ nơi Diêm-ma bỗng dưng đến, như hổ đói trong hư không đỡ đứa bé kia mà ăn. Tất cả chúng sinh trong từng niệm, niệm luôn bị các nỗi khổ về vô thường, lão, bệnh, tử

cũng như thế. Ai là người có trí tuệ lại yêu thích thân này! Vì nhân duyên ấy, quán sát trong sinh tử như giấc mộng đêm dài, mà phát tâm Bồ-đề, chán bỏ thế gian, dốc sức tu tập sẽ đạt được diệu quả thường trụ của Như Lai.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói lại nghĩa trên bằng lời kệ:

*Phật tử dốc cầu đạo Vô thượng
Nên quán nhà cửa như trong mộng
Ví như đại trưởng giả giàu sang
Có một đồng nữ đoan nghiêm lạ.
Cô theo cha mẹ lên lầu cao
Đi theo xem coi rất vui vẻ.
Cô ngủ trong lầu, cô chiêm bao:
Rõ ràng mơ thấy đi lấy chồng.
Sau ở nhà chồng sinh một con
Tâm mẹ thương xót nhớ mến con
Con trên lầu đài ham vui chơi
Từ cao rơi xuống ngay miệng hổ.
Cô khóc thất thanh liền tỉnh mộng
Mới biết mộng tưởng vốn không thực.
Vô minh ám chướng như đêm dài
Chưa thành Chánh giác như trong mộng
Sinh tử thế gian thường chẳng thực
Vọng tưởng phân biệt cũng như thế.
Chỉ có “Bốn trí lớn tròn sáng”
Phá tối tăm là “Chân diệu giác”.
Vô thường niệm niệm như hổ đói
Hữu vi vô giả khó dừng lâu
Chim ngủ sớm mai đều bay tản
Mạng hết biệt ly cũng thế thôi
Theo nghiệp thọ sinh chịu các báo
Ân tình cha mẹ không biết nhau.
Thương thay, thân sinh tử phàm phu
Luân chuyển ba đường chịu khổ mãi!
Nếu biết thiện, ác theo nghiệp cảm
Cần nên sám hối cho tiêu diệt.
Tất cả quả vui của trời, người
Thẹn khổ, chánh kiến chính là nhân
Nên phát tâm Bồ-đề kiên cố
Mặc áo tinh tấn siêng tu học!*

Lại nữa thiện nam, Bồ-tát xuất gia quán sát nhà cửa như cửa biển Tấn mã tuôn ra lửa dữ, thu hút, lan tỏa cả bốn ngòai ở bốn bên, cho đến trăm sông và mọi dòng đều bị lửa cháy hết.

Ví như xưa kia trong nước La-đà có một vị Bồ-tát tên là Diệu Đắc Bỉ Ngạn. Bồ-tát ấy có tâm Từ bi, thường dốc sức đem lại lợi ích cho chúng sinh, nên có những láis buôn khi vào biển tìm của báu luôn mời Bồ-tát ấy đồng đi trên thuyền buồm và đều đi được tới bến có châu báu, vượt qua mọi hiểm nạn, không có sự gì trở ngại, đến được bờ an

vui.

Về sau, khi Bồ-tát đã trăm tuổi, dần dần già yếu, đứng, ngồi phải có người nâng đỡ, sức lực không thể đi biển được như trước nữa. Khi ấy, có một thương chủ tới nơi Bồ-tát lễ bái cúng dường và thưa với Bồ-tát:

–Tôi muốn vào biển tìm các ngọc báu mong được đại phú quý, để thoát khỏi bần cùng mãi mãi. Nay thỉnh Bồ-tát cùng đi với tôi!

Bồ-tát bảo thương chủ:

–Nay tôi già cả suy kém, gân cốt, sức lực yếu ớt, không thể vào biển được.

Thương chủ lại nói:

–Kính xin Đại sĩ đừng bỏ tâm Từ bi, thương xót và nhận lời thỉnh của tôi. Đại sĩ chỉ an tọa trong thuyền buồm của tôi, không phải làm gì cả, đó là sở nguyện của tôi.

Bồ-tát bèn nhận lời thỉnh của người lái buồm. Bồ-tát ở trong thuyền lớn chạy vào biển cả, hướng về phía Đông nam để tới nơi có ngọc báu. Trong khi đi, thuyền gặp phải gió Bắc thổi giật vào biển phía Nam. Gió dữ thổi ngày đêm vun vút không ngừng, thuyền trôi suốt trong bảy ngày, tới một nơi trông thấy nước biển cả biến thành màu sắc vàng như là vàng nung chảy. Những người lái buồm thấy thế bạch Bồ-tát:

–Bạch Bồ-tát, do nhân duyên gì mà ở đây có dáng nước biển ra sắc vàng như thế?

Bồ-tát bảo:

–Các ông nên biết, chúng ta đã vào biển hoàng kim lớn, vì có vô lượng, vô biên những thứ vàng ròng tía sẫm đầy dẫy nơi biển cả, ánh sáng của vàng báu ấy giao hòa lẫn nhau nên mới có dáng như thế. Các ông đã vượt quá đường thẳng mà giật vào trong biển này, thời đều phải tự mình đốc cầu, tạo mọi phương tiện để trở về phương Bắc!

Qua vài ngày, thấy nước biển cả biến thành sắc trắng như ngọc tuyết, Bồ-tát bảo:

–Các ông nên biết, chúng ta nay đã vào biển châu báu lớn, có bạch ngọc trên châu đầy dẫy trong biển, ánh sáng của thứ báu ấy chiếu vào sắc nước, nên có dáng như thế. Các ông nên đốc sức tạo ra mọi phương tiện để trở về phương Bắc!

Qua vài ngày, nước trong biển cả biến thành sắc xanh như nước lưu ly xanh. Bồ-tát bảo:

–Tôi và các ông đã vào trong biển pha lê xanh, vì có vô lượng vô biên ngọc báu pha lê xanh đầy dẫy nơi biển cả, sắc pha lê giao hòa với ánh sáng nên thấy toàn màu xanh như thế!

Qua vài ngày, nước biển cả lại biến thành sắc hồng như máu hiện ra. Bồ-tát bảo:

–Tôi và các ông đã vào biển pha lê hồng, vì có vô lượng vô biên các thứ ngọc báu pha lê hồng đầy dẫy nơi biển cả, sắc ngọc báu đỏ hồng, giao hòa với ánh sáng nên mới có hiện tượng như vậy!

Qua vài ngày nữa, nước biển liền biến thành sắc đen như nước mực và xa nghe tiếng lửa dữ bùng cháy, nổ ran, như lửa lớn đốt cháy rừng trúc khô; lửa cháy bùng bùng rất đáng sợ hãi, đáng khiếp như thế, chưa từng trông thấy, nghe thấy bao giờ. Lại thấy lửa lớn bốc cháy ở phương Nam, như chòm núi cao hơn trăm trượng, thế lửa bay bốc lên không, lúc hợp, lúc tan, ánh sáng như chớp giật, những hình dáng như thế chưa hề gặp phải thật hết sức lạ lùng. Mọi người thấy vậy đều bảo nhau:

–Thân mạng chúng ta thực khó đảm bảo được.

Lúc đó Bồ-tát bảo mọi người:

–Các ông hôm nay rất đáng sợ hãi! Sao vậy? Chúng ta đã vào nơi cửa biển Tần mã, bốn vùng biển rộng cùng với các dòng sông lớn nhỏ trong bốn cõi thiên hạ chảy

vào cửa bên phía Bắc, thấy đều bị chết cháy hết. Sở dĩ thế là sao? Vì sức mạnh nơi nghiệp tăng thượng của các chúng sinh, nên tự nhiên lửa trời đốt cháy nước biển. Nếu lửa trời này không đốt cháy nước biển, thì trong một ngày một đêm tất cả lục địa đều biến thành biển cả, mọi loài chúng sinh hiện có thấy đều trôi hết. Song, nay chúng ta gặp phải gió dữ lớn, trôi dạt vào cửa biển Tấn mã này thì thân mạng mọi người ở đây không còn kéo dài bao lâu nữa!

Khi ấy, có hơn ngàn người ở trong thuyền buồm, đồng thời cất tiếng thảm thương gào khóc, hoặc tự nhổ tóc, hoặc tự vật mình nói lên lời này:

–Nay chúng ta vì cầu ngọc báu, vào biển cả gặp phải hiểm nạn này. Thương thay! Khổ thay! Biết dùng phương tiện gì để thoát khỏi được nạn này!

Lúc đó, cả ngàn người đều chí thành quy mạng: hoặc kêu mẹ hiền, hoặc gọi cha từ, hoặc kêu Phạm thiên, hoặc gọi Ma-hê-thủ-la Thiên vương, hoặc cầu Đại lực Na-la-diên thiên. Hoặc có người quy mạng Bồ-tát Đắc Ngạn, kính lễ Bồ-tát mà bạch:

–Kính xin Bồ-tát cứu vớt bọn chúng tôi!

Bấy giờ, Bồ-tát vì muốn mọi người khỏi sự sợ hãi, liền nói bài kệ:

*Đại trượng phu tối thượng trên đời
Tuy vào cửa chết không sinh sợ
Người nếu lo buồn mất trí tuệ
Cần nên nhất tâm bày phương tiện.
Nếu được cửa phương tiện khéo léo
Thoát khỏi tám nạn lên bờ kia
Thế nên yên tâm đừng lo sợ
Cần nên khẩn niệm Đại Từ Tôn.*

Bồ-tát nói xong bài kệ ấy, liền đốt các hương tốt lễ bái, cúng dường chư Phật mười phương, rồi phát nguyện rằng:

–Nam-mô Thập phương chư Phật! Nam-mô Thập phương chư Phật! Chư Đại Bồ-tát Ma-ha-tát chúng! Tất cả Hiền thánh Tứ quả, Tứ hướng. Bạc có Thiên nhân, bạc có Thiên nhĩ, Trí tha tâm, bạc Chúng tự tại! Tôi vì chúng sinh vận dụng tâm đại bi, giữ bỏ thân mạng, cứu giúp các khổ nạn. Nay tôi có chút thiện căn, là thọ trì giới không nói dối của Như Lai trong vô lượng kiếp, tôi chưa từng thiếu phạm bao giờ. Nếu trong một kiếp nào tôi có nói dối, thời nay gió dữ này chuyển mạnh hơn lên; mà nếu giới đức nơi tôi như thế, thực sự chẳng phải hư vọng, thời nguyện đem nghiệp lành ấy, hồi hướng ban bố cho tất cả, tôi cùng chúng sinh sẽ thành Phật đạo và nếu thực không hư, nguyện cho gió dữ, xấu này tức thời ngừng bật, luồng gió như ý tùy niệm thổi tới. Thân các chúng sinh tức là thân tôi, chúng sinh cùng tôi bình đẳng không sai khác!

Khi Đại Bồ-tát ấy phát nguyện “Đồng thể đại bi vô ngại” rồi, chừng khoảng một niệm, gió dữ liền ngừng, tức thì gặp được gió thuận, giải thoát mọi nạn và đến được nơi chốn có vật báu, thu được nhiều ngọc báu.

Bấy giờ, Bồ-tát bảo với các người lái buồm ấy:

–Ngọc báu như thế rất là khó gặp được, đời trước các ông đã làm nhiều sự bố thí nên nay mới gặp được các ngọc báu quý như thế. Nhưng trước kia khi tu về bố thí, tâm các ông còn có sự tiếc luyến, vì nhân duyên ấy, nên nay các ông gặp phải gió dữ. Thương thân các ông tìm được ngọc báu, các ông nên biết hạn lượng, không nên lấy nhiều, vì nếu tâm tham, buông thả thì sau bị nạn lớn. Các ông nên biết: Trong mọi thứ châu báu thì tánh mạng là hơn hết; nếu mạng mình còn thì đó là vật báu vô giá!

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Các lái buôn nhờ được Bồ-tát dạy bảo nên sinh tâm biết đủ, không dám lấy nhiều. Mọi người thoát khỏi tai nạn, được nhiều ngọc báu, xa lìa sự nghèo cùng và đến được bờ kia.

Các Thiện nam, Bồ-tát xuất gia cũng lại như thế, thân cận chư Phật, bạn lành là hàng thiện tri thức, như những người lái buôn kia được gặp Bồ-tát; khởi hẳn sinh tử đến được bờ giác, cũng như thương chủ đạt được phú quý lớn lao. Nhà cửa hữu vi hiện có của thế gian cũng như cửa biển Tần mã đốt cháy mọi dòng sông. Bồ-tát xuất gia cũng thế, quán sát kỹ lưỡng những lỗi lầm sai trái của hàng tại gia. Thiện nam các ông, không nhiễm năm thứ dục lạc thế gian, chán bỏ sinh tử khổ nạn trong ba cõi, tất được vào thành lớn, gồm đủ mọi an vui mát mẻ!

Khi ấy, Đức Như Lai nói lại ý nghĩa trên bằng lời kệ:

*Bồ-tát xuất gia quán nhà cửa
Như biển Tần mã đốt mọi dòng.
Ví như xưa kia nước La-đà
Có một Bồ-tát tên Đắc Ngạn
Đủ trí, phước lớn, phương tiện khéo
Từ bi dứt duyên, nhiếp hữu tình.
Xin Bồ-tát ấy đi trên thuyền
Lái buôn được ngọc lên bờ kia.
Song, Bồ-tát tuổi già sức yếu
Không ưa lợi tha, ham thiền tịch.
Có một thương chủ thỉnh Bồ-tát
Muốn vào biển cả tìm châu báu
Kính xin Bồ-tát nhận lời thỉnh
Cho mình giàu có không thiếu thốn.
Khi ấy Bồ-tát vận đại bi
Liên nhận lời thỉnh đi trên thuyền.
Khi trương buồm lớn gặp gió thuận
Thẳng hướng Đông nam tới chốn báu
Bỗng gặp gió dữ thổi thuyền buồm
Giạt vào Nam hải làm chỗ đến.
Trải qua bảy ngày nước biển cả
Thấy đều biến sắc thành vàng ròng
Vàng ròng tía bóng đầy trong biển
Ánh ngọc báu hiện sắc chân kim.
Lại qua vài ngày nước biển cả
Biến thành sắc trắng như ngọc tuyết
Trên châu trên bảo đầy khắp bể
Cho nên nước biển thành sắc trắng.
Lại qua vài ngày nước biển cả
Biến thành xanh biếc như lưu ly
Ngọc pha lê xanh đầy biển cả
Cho nên nước thành sắc xanh biếc.
Lại qua vài ngày nước biển cả
Thấy đều biến thành sắc đỏ hồng*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Ngọc pha lê đỏ đầy trong bể
Nên biến sắc nước đồng như nó.
Lại qua vài ngày nước biển cả
Biến thành sắc đen như nước mực
Như thế lửa trời đốt cháy hết
Nước biển tất cả như sắc mực.
Biển ấy gọi là cửa Tãn mã
Thu hút bốn biển và mọi dòng
Tất cả thuyền buồm nếu đi qua
Những người đến đấy, phần nhiều chết.
Lửa trời bùng bùng như núi chất
Tiếng nổ rền vang như sấm động
Mọi người xa thấy tâm kinh sợ
Kêu gào, đấm ngực bạch Đại sư.
Khi ấy Bồ-tát khởi từ bi
Không tiếc thân mạng, rủ cứu hộ.
Gió dữ liền ngừng, gió thuận khởi
Qua nơi hiểm nạn đến chốn báu
Đều được ngọc quý tới bờ yên
Khởi hẳn bần cùng hưởng an lạc.
Bồ-tát xuất gia cũng như thế
Thân cận chư Phật như thương chủ
Thoát hẳn nhà lửa lên Chân giác
Cũng như thương nhân về bản xứ.
Nhà cửa sở hữu của thế gian
Như cửa biển lớn: Tãn mã kia.
Xuất gia thường chán về tại gia
Không nhiễm thế gian rời năm dục
Ưa chốn không nhàn, tâm bất động
Khéo suốt lý chân diệu rộng sâu.
Hoặc ở trong làng xóm nhân gian
Như ong hái hoa không chút tổn
Trong bốn uy nghi thường lợi vật
Không tham vui đời và tiếng khen.
Miệng thường thốt giọng, lời dịu dàng
Ác ngôn thô鄙 không hề khởi
Biết ân, trả ân tu nghiệp thiện
Mình, người đều được nhập “chân thường”.

Bấy giờ, Trưởng giả Trí Quang và các Trưởng giả khác tất cả một vạn người, tuy khác miệng nhưng cùng một giọng bạch Phật:

–Lành thay, Đức Thế Tôn! Hiếm có thay, Đấng Thiệi Thệ! Đúng như thế! Đúng như thế! Thế Tôn nói ra Chánh pháp vi diệu đệ nhất, phương tiện khéo léo, làm lợi ích cho chúng sinh. Như Phật nói, chúng con hôm nay đều biết: nhà cửa thế gian cũng như lao ngục, tất cả pháp xấu, ác đã từ nhà cửa ấy sinh ra; người xuất gia thực có vô lượng vô biên lợi lạc thù thắng vì thế chúng con rất thích xuất gia, cho đời hiện tại và vị lai

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

luôn được hưởng những pháp lạc.

Đức Thế Tôn bảo các Trưởng giả:

–Quý hóa thay! Quý hóa thay! Các ông phát tâm muốn xuất gia! Nếu những thiện nam, thiện nữ phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, xuất gia tu đạo một ngày một đêm, thì hai trăm vạn kiếp không phải đọa vào nẻo ác, thường được sinh ở nơi chốn lành, được hưởng sự an vui thắng diệu, gặp được các bậc thiện tri thức, vĩnh viễn tâm không thoái chuyển, được gặp chư Phật, được thọ ký quả Bồ-đề, ngồi trên tòa Kim cang, thành đạo Chánh giác. Song, người xuất gia trì giới rất khó, người trì giới chính là bậc xuất gia chân chánh đúng nghĩa.

Lúc đó, các Trưởng giả bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, chúng con xin giữ giới, tu các hạnh thanh tịnh, nguyện cho chúng con chóng ra khỏi bể khổ sinh tử, nguyện cho chúng con chóng vào được cung báu thường lạc, nguyện cho chúng con rộng độ tất cả chúng sinh, chóng chứng đắc Trí vô sinh!

Khi ấy, Đức Thế Tôn bảo Bồ-tát Di-lặc và Văn-thù-sư-lợi:

–Các ông Trưởng giả này Ta phó chúc cho các ông, các ông nên khuyến khích họ xuất gia và thọ trì tịnh giới!

Liền đó, chín ngàn người đối trước Bồ-tát Di-lặc xin xuất gia tu đạo, thọ trì giới luật của Phật; bảy ngàn người đối trước Bồ-tát Văn-thù xuất gia tu đạo, thọ giới cấm của Phật. Những người ấy được xuất gia rồi, thành tựu được pháp nhẫn, hội nhập vào cảnh giới bí mật của Như Lai, không còn bị thoái chuyển. Vô lượng vạn người phát tâm Bồ-đề đến ngôi bất thoái chuyển. Vô số người, trời xa lìa mọi bụi bặm cấu uế, đạt được pháp nhẫn thanh tịnh.

